

Příběh Ing. Zdeňka Kocha – scénář k rozhlasové reportáži

Vypracovali: Jonáš Ouhrabka, Petra Tomášková, Lukáš Pech, Eliška Čechová ze ZŠ Oblačná, Liberec; pod vedením Mgr. Věry Sutrové; prosinec 2023

Ale měl jsem celej život štěstí hrozný...

To jsou slova Zdeňka Kocha, člověka, kterého štěstěna provází celý život. Poprvé nad ním držela svou ochrannou ruku v květnu roku 1945, kdy mu byly necelé tři roky.

My jsme si s bráchou hráli s loutkama, tahali jsme se o ně. A brácha jednu pustil a já jsem si strčil drát od tý loutky do oka, takže teď kon mně čouhal z oka drát. Máma vyděšená, vzala mě do kočárku a mazala.

V Praze zrovna probíhalo pražské povstání, nemocnice tak byly plné raněných.

V české části dnešní Thomayerovy nemocnice je nepřijali. Protože ale maminka pocházela z rodiny vídeňských Čechů, mluvila plynne německy. Zkusila proto štěstí v německé části nemocnice, kde uspěla. Na operační sál je ale doprovázel voják se samopalem.

Když chtěla druhý den maminka doktorovi poděkovat, dozvěděla se smutnou zprávu.

Z tý půlky všechny doktory vybrali, odvedli je za tu nemocnici a tam je postříleli.

Další zásah štěstěny, i když z jiného soudku, přišel v květnu 1953.

My s bráchou za poslední peníze jsme si dva dny před měnovou reformou koupili akvárium na rybičky. Takže jsme na tom vydělali.

Po maturitě a stavební fakultě přišla svatba, vojna a první zaměstnání v podniku Dopravoprojekt. V roce 1968 žili s manželkou ještě v Praze u jeho rodičů. Už ale věděli, že se koncem roku přestěhují kvůli práci a bytu do Liberce.

Srpnové události je zastihly na chalupě v Pecce u Nové Paky.

Ráno se probudíme a říkáme, co to táta poslouchá v rádiu za blbou hru. A táta říkal: no, jsou tady Rusáci. A v Praze se střílí. A teďko, když právě líčili, kde se střílí, hlavně u Palackého a Jiráskova mostu a my jsme bydleli v Praze u Palackého mostu.

To ho vyděsilo. Hlavně kvůli tomu, že měl v bytě asi 40 kg trinitrotoluenu. Přivezl si ho z vojny na vyhloubení sklepa na chalupě.

Já to měl i s těma rozbuškama, tak kdyby tam začalo hořet, a ještě k tomu to vybuchlo, tak chudáci sousedi.

Cesta z chalupy domů byla komplikovaná, celou noc strávili na nádraží Praha -Těšnov. Když se ráno konečně dostali do bytu, čekalo na ně nemilé překvapení.

Já jsem říkal, co to tady je za blbý světlo. Přišel jsem k oknu a vytáhnu roletu a v tom najednou bum bác a další dávka do okna. No a pak jsem zjistil, že to divný světlo, co tam bylo, to bylo od těch rozstřílených oken.

Zdeněk se potřeboval výbušniny zbavit. Většinu spláchnul do záchodu, ale část měl v kilových plechovkách. Ty se rozhodl schovat ve sklepe pod uhlí. A opět tu byla jeho štěstěna...

Tam dole ve dveřích stál Rusák, a tak se po mně díval, co to nesu. Tak jsem opravdu měl, jak se to řekne slušně, no staženej zadek, asi žejo. Ale nechtěl vidět co tam mám v to smetí.

Že štěstí přeje připraveným, se projevilo i v profesním životě Zdeňka Kocha. I bez členství v KSČ se několikrát pracovníčně dostal do zahraničí.

Do Iráku jsem se dostal díky tomu, že jsem byl mostař a že jsem uměl anglicky.

Nakonec byl na čtyřech dlouhodobých zahraničních pobytech v Iráku a Turecku a sametovou revoluci prožíval v Bagdádu.

Na konci tisíciletí založil se svými přáteli projekční firmu. Dneska si užívá důchodu na venkově, kde chová koně a kočky.